

Els monstres de la vall

David Navalón

Il·lustracions de Laura Díez

1

Quatre carrers

Si Mireia haguera parat més atenció, el colp no haguera sigut tan fort. Per desgràcia, quan és la por qui espenta, són les cames les que manen. Corria amb els ulls plorosos. Corria tan de pressa que les llàgrimes quedaven arrere quan eixien de l'ull.

Si Carles haguera estat més calmat, podria haver evitat el colp. Però fugia vigilant l'esquena amb la por estesa pel cos.

Una cap amunt, l'altre cap avall, toparen ben fort allà on es creuaven els carrers i rebotaren de tos amb els culs en terra.

No s'havien refet de la trompada quan Àngel, des del carrer de la dreta, entropessà amb les quatre cames que jeien enredades en alt. Els havia vist to-

par i inclús alçà una cama per a botar per damunt d'ells, però no fou suficient. També ell fugia com una bala i no tingué temps ni espai per a reaccionar. Caigué en planxa lliscant el pit sobre terra. Va ser un miracle que no se li trencaren les ulleres.

En un no res l'encreuament dels quatre carrers es va omplir amb tres xiquets tombats en terra envoltats per la por i també per la foscor.

–Aaah! Però què?!

–Uuuh! Quin mal!

–Meeerda!

Els ulls de tots tres anaven dels uns als altres tractant de comprendre el que els havia passat. A l'instant, però, deixaren de mirar-se i es fixaren en Toni, que en aquell moment frenava en sec davant d'ells. Fou un miracle que no acabara damunt del bolic de xiquets.

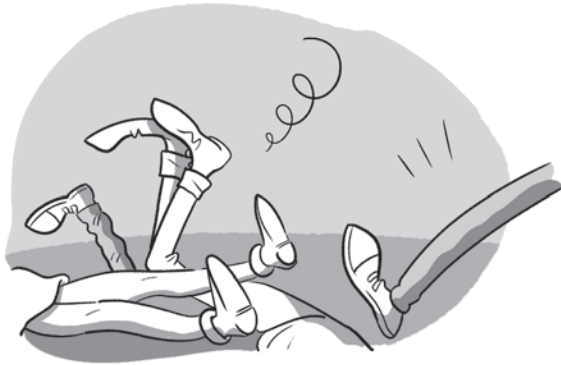
–Ajudeu-me, em persegueix un f...! –Carles es quedà mut. No s'atrevia a pronunciar la següent paraula.

–No, no! És que jo...! Per allà! –Mireia es girà assenyalant amb un braç tremolós el carrer pel qual venia.

–A mi em persegueix un, un...!

–Un fan... tasma? Un... monstre? –preguntà Toni balbucejant la paraula que ningú s'atrevia a pronunciar.

En terra, les cares eren un espill. Àngel assentí vergonyós. També ho feren Carles i Mireia.

–Voleu dir que vosaltres també...?

–Ens persegueix un fantasma? A tots?

–Me'n vull anar a casa –sanglotejà Mireia.

–Sí, i jo, però per a on?

–Per ací no –deia Àngel–, hi ha un monstre disfressat de xiqueta que volia capturar-me.

–On? –preguntà Toni–. Jo no veig ningú.

–No sé on està, però corria darrere meu. Dec haver-la deixada arrere –Àngel examinava cada ombra del carrer pel qual havia vingut. Estava buit, o almenys ho semblava, malgrat que un minut abans acabava de viure endins l'experiència més atterradora de la seua vida.

–Això no és res. Un gat diabòlic ve darrere meu –feu Carles.

–Un gat?

–Bé, en un principi pareixia un gat, però després... després ja no. –També Carles es voltejà per a

regirar el seu carrer. Alçà el cap i escodrinà els teulats.— Ha desaparegut. No el veig. Deu estar amagat.

—I què dieu vosaltres? —preguntà Àngel.

Mireia i Toni es miraren. Mireia abaixà la mirada i contestà esperant el riure general.

—Un fantasma amb un llençol blanc ha intentat atrapar-me. Sé el que penseu —digué abans que tots començaren a riure—. Sona a broma de mal gust però...

Carles esbufegà alleugerit.

—T'han pres el pèl! Segurament era algú que volia fer-te una mala passada.

—Tu creus? Pareixia tan real...

—Un fantasma amb un llençol? Crec que la broma ens l'han gastada a tots. Ara ho comprenc tot.

—Jo no ho crec —va parlar Toni. Era l'únic que encara no havia dit res. Havia estat seriós observant i escoltant.

—Què vols dir? —preguntà Mireia.

—Si com dius algú vol gastar-nos una broma, la meua almenys no ha tingut cap gràcia.

—Per què? Què t'ha passat?

—L'home del sac ha intentat atrapar-me.

—L'home del sac? —ploriquejà Àngel.

—Sí, i ací duc la prova —Toni deixà caure un sac al centre del cercle que formaven els xiquets. Els tres es van alçar d'un bot allunyant-se'n un poc per precaució. Cap d'ells s'atrevia a tocar el sac.

–L'home del sac? –insistí Carles–. Ho dius de veritat?

–Jo sí que et crec –digué Mireia–. I si haguéreu vist el llençol, també vosaltres ho creuríeu.

Ningú contestà. Tots reflexionaven en silenci. Cadascun d'ells sabia el que havia vist. Cadascun d'ells sabia el que havia viscut. No era cap broma.

–Vull tornar a casa –a Àngel li tremolava la veu.

–Tots ho volem, però sembla que als quatre carrers pels quals hem vingut ens espera un monstre –Mireia movia els ulls d'un carrer a altre.

–Crec que serà millor que cadascú conte el que li ha succeït –decidí Toni–. Així podrem decidir què fer o quin és el millor camí per a fugir.

Com que ningú contestava, Toni es dirigí a Mireia.

–Comença tu. Conta'ns què has vist.

Mireia engolí un bon glop de saliva, escrutà el carrer. Volia assegurar-se que allò o aquell de qui fugia no apareixia. Aleshores començà a contar la seua història.

2

Mireia

—Estava amb els meus cosins a l'horta del iaio Pep. Havíem anat a furtrar unes quantes cireres. Se'ns ha fet tard i ja tornàvem a casa. Ens hem acomiadat a la plaça Major. Ells se n'han anat cap a sa casa i jo a la meua. Caminava sola pel carrer. No se sentia ni una ànima. De sobte, ha aparegut des de darrere d'un cantó. Avançava lentament fins que s'ha detingut enmig del carrer. Estava quiet, de peus, mirant-me. Semblava una estàtua.

—Digues ja què has vist —exigí Àngel impacient!

—Un llençol blanc. No soc una ploramiques, però tampoc he pogut evitar espantar-me. Després he pensat que era una broma, algú que s'havia ficat el típic llençol blanc sobre el cos amb dos forats

esgarrats per als ulls per a fer veure que era un fantasma. No m'abellia retrocedir i enfilat per un altre carrer. Així que he continuat caminant cap a ell. Quan estava prop...

–Com de prop? –va interrompre Carles.

–Com de prop?! Jo què sé! Estava prop i punt. El cas és que ha soltat un gemec esgarrifador, llarg i lamentós. M'ha posat els pèls de punta. He dissimulat tan bé com he pogut i l'he increpat. «No ha tingut gràcia! –li he dit fent-me la valenta!–. A més, és una disfressa molt roïna!»

»No ha contestat, no s'ha mogut del lloc. Al següent pas que he fet cap a ell, ha retrocedit. A cada pas que feia, el fantasma tirava més arrere sense deixar que m'arribara més del compte. Al final,

ha desaparegut pel mateix cantó. Com que no l'he vist més, m'he rigut de mi mateixa i he continuat caminant.

»Caminava intentant refer-me de l'esglai. Abans d'aplegar al següent cantó, el carrer s'ha omplit d'una boirina gelada. Ha sigut vist i no vist. La boira ha cobert tot el carrer fins a un pam de terra. Era com una catifa blanca que no em deixava veure els peus. Aleshores he tingut la sensació que tenia algú a l'esquena. M'he girat i l'he tornat a veure. El mateix llençol immòbil enmig del carrer. «Ja n'hi ha prou! –li he dit–. T'he dit que no fas gràcia!»

»He continuat caminant accelerant el pas. Al cap de pocs metres he tornat a girar-me per curiositat i ha sigut quan he començat a espantar-me de veritat. El llençol m'havia seguit. Havia parat a uns metres de mi i continuava sense dir ni fer res. Enutjada, he agafat unes cireres que duia a la butxaca. Ha sigut el primer que he trobat. Tampoc ho he pensat massa. Li les he llançades amb ràbia. En aquell moment ha sigut quan el cor se m'ha parat. Les cireres han travessat el seu cos. Us dic que l'he encertat de ple, però les cireres han seguit com si res fins que han caigut en terra molt més enllà. El fantasma ni tan sols s'ha menejat.

»Us assegure que a aquestes altures ja tenia la por en els ossos. Estant quasi damunt d'ell, he po-

gut veure a través dels forats dels ulls que dins del llençol no hi havia ningú.

–Què vols dir amb això que no hi havia ningú?

–Doncs això mateix. La part de dalt tenia la forma d'un cap i semblava que el llençol queia sobre els muscles d'una persona, però a l'interior de la tela no hi havia ningú. En realitat no hi havia res. En aquell moment ha bufat un vent suau i el llençol ha onejat. La boira no ha deixat que m'hi fixara bé, però juraria que no tenia peus. El llençol surava en l'aire. Una vegada més, ha soltat el mateix gemec. Ha sigut tan aterridor que volia eixir corrents, però les meues cames tremolaven i no s'atrevien a moure's.

»La tela del fantasma s'ha esgarrat lentament per davall dels forats dels ulls. Era una boca que en obrir-se ha exhalat un alé que m'ha congelat la cara. Tot seguit, a pesar de no tindre ulls, ha parpellejat. El set de la boca ha

seguit obrint-se més i més mentre continuava acostant-se.

»Per sort, les cames han reaccionat a temps i he arrancat a córrer carrer amunt. Tot i córrer tan ràpidament com podia, no aconseguia desfer-me'n. Quan pensava que m'agafava, he entropessat amb vosaltres i ja no estava. Havia desaparegut.